

ADRIÀ AGUACIL

LA BOTIGA DE VIDES

animallibres

PREMI CIUTAT DE BADALONA
DE NARRATIVA JUVENIL 2020

PREMI CIUTAT DE BADALONA
DE NARRATIVA JUVENIL

E3 Espai
Betúlia

Centre de la paraula
i les lletres

Ajuntament de Badalona

Premis literaris Ciutat de Badalona 2020

Aquesta obra va ser guanyadora del 22è Premi Ciutat de Badalona de Narrativa Juvenil, organitzat per l'Ajuntament de Badalona. Formaven el jurat Jordi Martín Lloret, en representació d'Animallibres; Ana María García, bibliotecària; Roser Vilagran, escriptora; Blanca Bravo, escriptora; Ruben Muntaña, escriptor, i Martí Noy, tècnic de cultura que va actuar com a secretari sense vot.

1

Si us dic: la típica adolescent *friqui* de les pel·lícules, esquifida, maldestra, que porta ferros, ulleres rodones enormes i sempre s'amaga darrere d'un llibre, de seguida us ve una imatge al cap, oi?

Doncs abans de comprar-me una vida nova, jo era aquesta: l'empestada de la classe de les pel·lis americanes d'institut.

Tenia un problema greu a la vista i els metges em feien portar aquelles ulleres –més aviat lupes– que m'augmentaven els ulls fins a fer que m'assemblés a un dibuix animat. Per acabar-ho d'adobar, tenia el cap gros, la boca petita i unes dents de cavall que se superposaven, per això duia ferros.

Els companys de classe s'hi havien acarnissat poc, a l'hora de buscar-me un malnom: em deien

Metal-Doraemon. Considerant altres opcions, com Dents-amb-potes, My-little-metal-poni, Cavall Còsmic o Arri-arri-ferros, no s'havien passat gaire. Tot i així, digueu-me perepunyetes, jo hauria preferit Júlia, el meu nom de debò. Però quin remei...

Aquell divendres, 30 de maig, a primera hora tocava educació física. No us podeu ni imaginar com arribava a odiar aquella assignatura. A sobre, la professora va tenir la gran idea d'organitzar un partit de futbol. Va assenyalar la Clara i el Marçal, uns companys de classe.

–Trieu els equips –els va dir.

Que poc original. Sempre els triava a ells, de capitans. Com que eren els més aficionats a l'esport...

La Clara i el Marçal van anar escollint gent. I, com sempre, jo vaig ser l'última. Em vaig quedar sola al bell mig del pavelló, mentre la resta de companys ja havien estat triats. La deixalla que ningú no volia, visca!

El Marçal, que tenia menys gent a l'equip, es va veure obligat a fixar-me.

–No vull que ens facis perdre, Metal-Doraemon. Vaig arronsar les espatlles.

–Tranquil, no penso ni tocar la pilota.

Però sí que la vaig tocar. I no pas per voluntat pròpia. Durant el partit, vaig rebre quatre pilotades a la cara. A la cinquena, em van caure les ulleres i, mentre les buscava per terra, a les palpentos, l'equip

contrari ens va marcar el gol definitiu. La professora va xiular el final del partit i els va donar la victòria.

El Marçal, la Maria i uns quants més se'm van acostar, empipats.

–Eres molt a prop de la porteria, Metal-Doraemon!

–Per què no l'has defensada?

–Hem perdut per culpa teva!

–M'havien caigut les u... –No van ni escoltar-me. Em van clavar un cop amb l'espatlla i se'n van anar cap al vestidor.

S'ho prenien molt seriosament, això del futbol. Per a ells, guanyar era qüestió de vida o mort. La derrota els arrencava llàgrimes suades i brams d'ase. Per què, si tan sols es tractava d'un joc? Per què els importava tant perseguir una piloteta i encertar-la en una xarxa?

Igual que la pregunta de «existeixen els extraterrestres?», era tot un misteri.

Per a mi, una qüestió de vida o mort real era que l'últim còmic de *La Guerra de les Galàxies* arribés l'endemà a les llibreries. Em delia per llegir-lo!

2

–Aquest cap de setmana me’n vaig a les Illes Maldives, a nedar amb dofins! –va explicar-nos la Clara, mentre ens canviàvem al vestidor.

La seva mare era una empresària molt important –i molt rica– i sempre duia la família amunt i avall, d’illa exòtica en illa exòtica. Quina sort!

Sempre que no hi hagués cap professor a la vora, la Clara treia el mòbil i ens ensenyava fotos d’ella envoltada de palmeres, sorra blanca i aigua cristal·lina, mentre tots exclamàvem un «Ooooooh!» de sorpresa i admiració.

També duia ferros, però ningú no li deia Metal·no-sé-què. A diferència de mi, ella era alta, esvelta, popular i feia natació. Competia a nivell estatal i havia guanyat medalles. Sempre deia que, ben aviat,

seria com la Marta Vila, la nedadora catalana del moment.

No em queia bé, la Clara. Era *pija*, insuportable i volia cridar l'atenció tota l'estona. Al mateix temps, però, li tenia molta, molta enveja, perquè tothom li feia cas, tothom l'adorava, ningú no es burlava mai d'ella... i els nois li anaven al darrere. A mi no m'agradaven els nois, és clar, però si havia de triar entre que m'empentessin als passadissos mentre em cridaven «Hola, Metal-Doraemon!» a l'orella, o que se'm volguessin lligar, preferia la segona opció.

Va sonar el timbre que anunciava l'hora del pati i vam sortir del vestidor. A la pista, vaig seure amb el grup de noies de la classe, a la punta. Elles m'ignoraven i jo les ignorava a elles: només em posava allà per no estar sola. No em molestava pas la solitud (de fet, hi estava molt acostumada), però quan un nen s'arracona tot sol al pati, els altres aprofiten per riure a costa seva. També hi estava acostumada, a això, però no em venia gens de gust.

Feia segon d'ESO i faltava poc perquè arribés l'estiu. Només havia d'aguantar un últim mes i seria lliure. Tenia l'esperança que les coses canviessin el curs vinent. Potser venien alumnes nous que compartien les meves aficions, fundàvem una associació de *friquis* i deixava de sentir-me com un peix fora de l'aigua. O potser no...

–Quina passada, aquest viatge exprés a les Maldives! –sentia que deia la Laura a la Clara–. Jo passaré el cap de setmana a la casa de la platja. Com que ja fa bon temps, ens podrem banyar!

Oh, sí, la Laura presumia sovint de la casa de la platja. No m’hi havia convidat mai –a les altres noies sí, evidentment– i, tanmateix, sabia que estava a Palamós, que tenia una piscina en forma de mitja lluna i que al jardí hi vivien dos gats.

–Jo em passaré el dissabte jugant a tennis. Als meus germans i a mi ens encanta! –va exclamar la Paula.

Ella era l’única amb qui em portava bé. Igual que a mi, li agradaven els llibres de fantasia i els còmics de superherois. Quan estàvem les dues soles, en parlàvem, però en veure que s’acostaven les altres, la Paula tallava la conversa. No volia que descobrissin que compartia els gustos de l’abominable Metal-Doraemon.

–Que guai, no? –va somriure la Clara–. Per cert, com que vaig guanyar les competicions de braça i papallona, la meva mare em va regalar una polsera Tous, roba d’esport i aquesta samarreta. Oi que em queda bé? És Hollister! Li va costar vuitanta euros.

Totes se la van mirar i jo no m’hi vaig poder resistir. Era una samarreta blanca, llisa, amb un mínuscul, diminut i gairebé indistingible ocellet brodat en un costat. Vuitanta euros per aquell drapet? Au, va!

–Com mola! –va dir l’Helena, meravellada.

–Me’n compraré una d’igual! –va afegir la Paula amb convicció.

–Però si no té res d’especial... –se’m va escapar.
Ups!

Totes em van mirar arquejant les celles.

–Doncs és molt millor que la porqueria amb què et vesteixes tu –va etzibar-me la Clara. Vaig abaixar la mirada: avui duia la samarreta del Batman tacada d’oli. Me l’havia comprat al mercadillo i, el dia que la vaig estrenar, m’hi va caure un frankfurt a sobre. Per molt que la rentés, les taques no marxaven, però me la continuava posant perquè era la meva preferida.– I amb aquestes ulleres de iaia, sembles un àlien. Un àlien vagabund!

Les noies van esclatar a riure.

Ben mirat, la Clara tenia raó. Sempre m’havia sentit com un alienígena que vagava per la Terra a la recerca d’un portal «interdimensional» que em tornés al meu planeta.

–Per què vens amb nosaltres, si no t’interessa el que diem? –em va preguntar aleshores la Maria–. No t’agrada parlar d’esport, ni de roba, ni de qui s’enrotlla amb qui, i tampoc no t’agrada fer fotos.

–Sí –va dir la Paula–. Si aquí t’avorreixes, veste’n. A més, ara anàvem a parlar de la festa que farem a casa meva, divendres que ve.

–Fareu una festa? –vaig fer, sorpresa.

–Sí, els meus pares marxen i me la deixen fer, però m’han dit que no convidi més de quinze persones, i entre nosaltres i els nois ja estem plens. Com que no vindràs, em sap greu que sentis tot el que farem...

Això em va doldre. No m’ho esperava pas, d’ella. En part, perquè no m’havia convidat a la festa, en part, perquè m’estava fent fora amb una excusa baratíssima i, en part, perquè...

–Divendres vinent fan les vuit pel·lícules de Harry Potter seguides a la tele. Vas dir que vindries a casa meva i faríem una marató. Que te n’has oblidat? Com que avui és...

–Però què t’inventes? –va tallar-me la Paula–. Jo no t’he dit mai res d’això.

La Laura i la Clara van riure per sota el nas, murmurant:

–De debò volies anar a casa de la Metal-Doraemon?

Davant de les altres la Paula sempre feia veure que no em coneixia de res, i ja n’estava farta. Enfadada, vaig agafar la motxilla i me’n vaig anar, mentre sentia rialletes al darrere.

Oh, com les detestava!

Em vaig tancar en un lavabo i em vaig asseure sobre la tapa del vàter, enterrant la cara entre les mans.

I aleshores em va sonar l’alarma del rellotge digital. Vaig alçar la mirada i el vaig observar. Me

l'havia regalat l'avi quan tenia vuit anys. Fins i tot era resistent a l'aigua. Irònicament, era un rellotge del Doraemon: el gat còsmic em picava l'ullet a través dels números.

–Hola, germà bessó –el vaig saludar amb un sospir.

Les 11.13. L'hora en què vaig néixer. Avui era el meu aniversari i, tret dels meus pares (i el Doraemon digital), ningú no m'havia felicitat. A l'institut havia estat un dia normal i corrent: els companys m'havien fet el gran regal de tractar-me com sempre.

Vaig passar-me les classes de mates, socials i català llegint *La volta al món en vuitanta dies*, de Jules Verne, per sota la taula. Quina passada de llibre! Les meves companyes visitaven indrets recòndits d'arreu del planeta, sí, però la millor manera de viatjar era llegint i jo em passava el dia fent-ho. Eren, de fet, els únics viatges que feia.

Quan va sonar l'últim timbre del dia, el detonant del cap de setmana, vaig saltar de felicitat. Vaig sortir de l'institut cames ajudeu-me, vaig tombar una cantonada i vaig baixar pel carreró que em duia a casa. Vaig passar pel costat d'una botiga de llaminadures, plena de nens, i aleshores...

...em van ruixar amb suc de taronja.

—Bon cap de setmana, Metal-Doraemon! —va

exclamar el Marçal—. A veure si així et refresques i no tornes a espatllar-nos el partit!

I va sortir corrents, seguit de dos amics.

Em vaig eixugar la cara amb la màniga. Quin fàstic! La breu alegria de començar el cap de setmana s'acabava d'esfumar.

Vaig continuar caminant. No tenia ganes de perseguir-los i venjar-me. Tampoc no serviria de res. Només els donaria més idees per burlar-se de mi. Si hagués sigut la Wonder Woman els hauria fet volar pels aires amb el superescut, però només era la Metal-Doraemon.

Un home estava repartint fullets davant d'un edifici que havien construït feia quatre mesos. Quan hi vaig passar pel costat, me'n va donar un i me'l vaig guardar a la butxaca sense parar-hi atenció.

—Si no t'agrada la teva vida, vine i te la canviem!
—va dir l'home.

Vaig passar de llarg, esbossant un somriure burleta. Sonava com aquells anuncis de la tele que prometien miracles impossibles.

Les vides no es podien canviar així com així, com qui canvia la roda d'un cotxe.

O potser sí?

Quan vaig entrar a casa, el Luke va venir a saludar-me corrents. Era un gat vellet, però les ganes de jugar

encara no se li havien esgotat. Va refregar-se el costat amb la meua cama i em va omplir el pantaló de pèls.

–Tens gana, eh...? –li vaig dir, acaronent-li el cap.

–*Miau!*

Vaig anar a omplir-li el bol. El Luke era com el meu germà. El tenia des dels tres anys. A aquella edat, no parava de demanar als pares una germaneta, i ells deien que «sortiria massa cara» i que «no ens la podríem permetre», de manera que vam adoptar un gat.

Em vaig fer un entrepà amb dues llesques seques i els últims talls de pernil dolç que quedaven a la nevera i me'l vaig cruspir en un minut. Tot seguit, vaig pujar a les golfes. La meua habitació era allà. Entre dues estanteries plenes de llibres que feien baixada, seguint la forma del sostre, hi tenia un llit i un escriptori. Les finestres, una a cada banda, eren grans i rodones com les meves ulleres i deixaven entrar densos rajos de llum.

Aquell era el meu lloc preferit: el meu santuari. Tancar-m'hi i devorar còmics i llibres sense parar no tenia preu.

Vaig deixar la motxilla a terra, em vaig estirar al llit i vaig continuar llegint *La volta al món en vuitanta dies* durant hores, fins que els pares van tornar de la feina. Treballaven fins tard –els dissabtes inclosos– i solien arribar a casa passades les nou. Els veia molt poc i em sabia greu. Sobretot avui, que era el meu aniversari i encara no l'havíem ni celebrat.

–Mmmm! Quina flaire! –va exclamar el pare, mentre portava dos plats de verdura a la taula del menjador. La mare i jo acabàvem de posar els coberts.

–Verdura un altre cop? –vaig protestar. Dilluns, l'àvia ens havia dut dos tàpers plens de bledes i ja era el cinquè dia que les menjàvem per sopar.

–És tard, Júlia –va respondre el pare–. No tenim temps de cuinar res.

–No tenim mai temps de fer res...

–Treballem moltes hores –va dir la mare–. Ja ho saps.

Per culpa de la crisi, els pares havien perdut la feina i havien estat tres anys a l'atur. Van vendre el cotxe i ens van estar a punt de fer fora de casa perquè no podíem pagar una cosa anomenada hipoteca (encara no entenc què és, però sempre que algú la mencionava, el rostre dels pares s'omplia de suor i preocupació. Deu ser una paraula maleïda que serveix per invocar dimonis...). Al final va sortir el sol i van trobar feina. Però era un sol enverinat, perquè treballaven molt i vivien atabalats, amb moltes presses, i, a final de mes, cobraven una misèria. Les arrugues se'ls havien multiplicat a la cara i s'havien aprimat moltíssim. I ja no reien. Es pensaven que, com que era tan petita, no me n'adonava, però oi tant que ho feia. No eren feliços. I jo no els ajudava, perquè tampoc no era feliç.

Crec que tot seria millor si no treballessin i haguessim anat a viure sota un pont, envoltats de naturalesa i sense classes d'educació física.

—Per a tothom, divendres és el dia de la pizza —vaig sospirar.

—La verdura és més saludable! —va somriure el pare—. Tindràs una vida més llarga.

«Qui sap... Potser me la canvio per una en la qual sigui al·lèrgica a les bledes», vaig pensar, rient per dins.

—La setmana que ve comprarem una pizza congelada al súper, d'acord? —va dir la mare, amb la veu cansada. Vaig fer que sí amb el cap.— Au, va, a sopar.

La Clara devia estar sopant una cosa millor. Un bistec amb salsa de rocafort, en un restaurant cinc estrelles. O, potser, ja estava volant cap a les Maldives, en un seient ben còmode de primera classe amb pantalla particular.